

Sider Opfordringer til at rejse til Paris og personligt fremstille mig for Prindspræsidenten. Det var navnlig nogle Portraitmalere, som bestyrede mig i den vakte Forestilling om at nedslamme fra en høitstaaende Person. Man forsikrede mig saaledes om, at jeg havde en slaaende Lighed med Keiser Napoleon i mit Ansigt's Profil, Hovedets Bygning, og i hele Figurens Proportion. Naar jeg nu hertil tog i Betragtning, at Liden for min Fødsel saaldt accurat ni Maanedere efter Keiserens Ophold i Dresden, kunde jeg ikke finde noget Urimeligt i, at en naturlig Søn af ham og en rimeligviis fornem Dame var bleven prægnet af Keiserens Blod paa en Tid, da man af politiske Hensyn søgte at begrave i Glemfældt, hvad der paa nogen Maade minde om eller stod i Forbindelse med den faldne Keiser. Under disse Omstændigheder besluttede jeg at rejse til Paris, og den 22de November 1850 ankom jeg til Frankrigs Hovedstad. Det første jeg havde at gjøre var at legitimere mig for den sachsise Gesandt og udbejde mig hans Bistand til at staffe mig en Audients hos Præsidenten. Her stødte jeg imidlertid paa den uventede Vanskelighed, at Gesandten ikke turde indlade sig paa denne Sag, før han havde indhentet Instructioner fra sin Regjering. Paa denne Maade forløb 10 à 12 Dage, og der kom dog ingen Instructioner.

En af de første Dage i Januar 1851, fortæller Ernst Graf videre, overværede jeg den militaire Revue, som fandt Sted foran Invalidehospitalet i Anledning af Marschal Soult's Ligfærd, da en fornemt udsende Herr paa engang kommer hen til mig og overrækker mig et Kort med følgende Ord: „De ønsker at see Deres Faders Grav; henvend Dem med dette Kort til Minister Moroy, saa vil Afdgangen blive Dem tilføjet.“ Ernst Graf, som nu havde vænnet sig til Forestillingen om, at mystiske Tilfælde spillede en Rolle i hans Liv, fulgte den Ubejendtes Anvisning og erholdt ogsaa den følgende Dag den attraaede Tilladelse til at betrage det verdenshistoriske Mausoleum i Invalidkirken.

Medens Ernst Graf var beskæftiget med at tilfredsstille sin Pietetsfølelse for sin store Fader, ankom imidlertid de fornødne Instruxer fra den sachsise Regjering, og de givne uengetligt Ernst Graf's Person og hans Formodninger en vis Betydning. Hr. v. Beust erklærede rigtignok igjennem sin Gesandt, at den sachsise Regjering ikke directe vilde blande sig i en Sag, som nærmest dreiede sig om et Familieanliggende, men samtids gav Ministeren Ordre til, at der af Gesandtskabets Raad skulle udbetales Graf 5 Francs om Dagen, saalænge han i dette Anliggende opholdt sig i Paris, ja han gik i sin Forekommenhed endog saa vidt, at han gennem Gesandten lod Graf vide, at den sachsise Regjering var villig til, dersom han ved en Proces troede at kunne komme til Maalet, at betale en Advokat og Processens øvrige Omkostninger. Det synes imidlertid, som om Graf har tvivlet om at kunne komme nogen Vegne ad Rettens Vej; han afslog i alt Fald at modtage Hjælp af nogen Retslærd. Derimod saae han ingen Anledning til at aflaae den Pengeunderstøttelse, som Hr. v. Beust havde tilbudt ham, og haabe nu, at en directe Henvendelse til hans formeentlige Fætter, den daværende Prindspræsident, paa en nemmere Maade vilde forskaffe ham Ophjælpelsen af hans beskudne Næste, en livsvarig Understøttelse i Penge. Han skrev altsaa en Ansøgning i denne And og motiverede den ved en Henviisning til sin høie Nedstammning, men den magtige Fætter viste ingen Tilbøielighed til at anerkende Slægtskabet.

„Mur die Lumpen sind bescheiden“, siger Goethe; dersom Ernst Graf, istedetfor i al Ydmyghed at tinge om en lille Pengeunderstøttelse, havde slaaet paa den store Tromme og, som den store Keiser's eneste mandlige Afkom, fordret sin Adkomst til Verdens fjønneste Throne afgjort ved en sufrage universel, hvem veed, om Napoleonidernes nuværende Chef da ikke havde troet at finde sin Regning ved i Mindelighed at affærdige sig med den nye Prætendent? Man maa vel erindre, at han dengang ikke sad saa fast i Sadelen som nu, og at der kunde være al mulig Anledning for ham til at undgaae den stadfæste Fatter, som alle de legitimistiske Hoffer i Europa vilde have istemmet ved Synet af den nye, uventede Concurrent til den store napoleoniske Arv. Ernst Graf synes imidlertid kun at have arvet sin Faders Ydre, ikke hans driftige, energiske Charakter, thi han lod sig fuldstændigt decouragere ved en Skrivelse, i hvilken en af Præsidentens Secretærer under Bevidnelser af sin „udmærkede Høisagelse“ lod Supplicanten vide, at der i den Grad var lagt Vefslag paa Prindspræsidentens Godgjorenhed, at han med iærigt Hensyn til den ringe Sum, han i saa Henseende kunde raade over, saae sig nødsaget til at aflaae den fremsatte Begjering, aldeles „affekt fra den Interesse, hans (Supplicantens) Sivilizing syntes at fortjene.“

Med denne Vefked forlod Ernst Graf Paris, og fra dette Dieblil gik Alting ned ad Bakke for ham. Da han ved sin Tilbagekomst til Dresden aflagde Minister v. Beust en Visit for at takke ham for den Understøttelse, der var bleven ham tildeelt, fremkom denne med nogle mystiske Hentydninger til, at Politidirectøren v. Oppell var istand til at give de fornødne Oplysninger om hans Herkomst, men da den stakfels Leietjener saa henvendte sig til denne Dørighedsperson, blev han

tiltalt med et familiært „Du“ og anmodet om for Fremtiden ikke at overløbe Politidirectøren, efterform denne „ikke turde sige ham Noget.“ Der er altsaa dog Noget, som kunde siges, hvis man blot turde, raisonnerede den stakfels Tæppe, og han besluttede at gjøre endnu et sidste Forsøg paa at finde sin Fader ved at henvende sig til Kong Friedrich August med en allernunderdanigst Ansøgning om, at Kongen vilde tilføje ham sin Understøttelse for at saae det Spørgsmaal afgjort, om den paa hin Tid endnu levende Grevinde Kielmannsegge, saaledes som der var Grund til at troe, var hans Moder. Var dette Spørgsmaal først afgjort, meente Ernst Graf at være rykket sit Maal et godt Stykke nærmere. Men uheldigviis saae han sig ogsaa stufset i dette Gaab. Hans sachsise Ræjstæt lod svare, „at han ikke vilde blande sig i saa høie Familieforhold, men tværtimod ønskede dem bilagte i Mindelighed.“ Atter et gaadefuldt Svar, og det i mere end een Henseende! „Hvad skalde jeg nu gjøre?“ spørger Ernst Graf i sin Brochure. „Fra alle Sider blev man ved at paastaae, at jeg var en Søn af Keiser Napoleon, og denne Formodning sandt jeg i saa høi Grad bestyrket ved de sachsise Autoriteters besynderlige Optræden i denne Sag, at jeg bestemte mig til at antage Navnet Napoleon Bonaparte. Jeg underrettede Cabinetet i Tuilerierne, det franske Senat og det herværende franske Gesandtskab om denne min Beslutning, men de toge ingen Notits af Notificationen. Fra dette Dieblil af har jeg bestandigt saaldt og understrevet mig Napoleon Bonaparte.“

Saaledes slutter Ernst Graf's Livsbekjendelser. En Artikel i „Dresdener Nachrichten“, fra hvilken vi have hentet det væsentlige Stof til denne Fremstilling, tilføjer endnu, at Graf efter Grevindens af Kielmannsegges Død i 1863 optraadte som Arving til hendes Efterskabskab, men den siger ikke Noget om, hvorvidt hans uden Tvivl berettigede Arvskrav bleve kjendte gyldige. Er han nu en Bedrager, som har benyttet en tilfældig, men rigtignok paafaldende Lighed med den store Keiser til at staffe sig Underhold, eller er han, som et mærkeligt Sammentraf af Omstændigheder og de sachsise Autoriteters Optræden synes at antyde, virkelig en naturlig Søn af Keiser Napoleon og Grevindens af Kielmannsegge? Hvem kan sige det? For Jyderne af chronique scandaleuse og Historien bag Coultiserne er her, som det vil sees, en vid Mark for Gissninger. Vi skulle ikke selv tillade os at have nogen Mening om dette interessante Spørgsmaal, men henstille det som ovenfor bemærket til vore Læseres Afgjørelse. Kun skulle vi endnu tilføje en Oplysning, som, hvem veed det, maaskee engang i Tiden kan saae historisk Interesse: Skalde noget Mennekeligt tilstøde samtlige de nulevende franske Kronprætendenter, behøver den „store Nation“ dog ikke derfor at udsøge sig et fremmed Dynasti; den kan henvende sig til Ernst Graf Napoleon Bonaparte, som boer i Dresden, Weberstraße Nr. 25 i Stuen. Han vil neppe modfatte sig en sliq Ophøielse.

Kjøbenhavns Kjed i Januar.

Det er ikke saa sjældent, at man i de sidste Aaringer hører Folk tale om, hvilke gauste anderledes rigtige Vintre man havde for saa og saa længe siden. Det kan gjerne være, at der er noget Sandt deri, hvilket Meteorologien jo bestemt kan paavise; men naturligviis er der ogsaa her med i Spillet en af de Feiltagelser, som Grindring og Phantasi paafører, naar man vil maale fra Nutid til Fortid uden at tage i Betænkning, at der ogsaa for det indre Syn og for Husom-melsen er Noget, som hedder Perspektiv. Blandt Andet maa man ogsaa huske paa, hvor gauste anderledes nu end for Naturens Kræfter blive bekvæmte og underlagte Menneftenes Driftighed og Villie. Den civiliserede Verden nuomstunder mærker mindre til Vintren, fordi den i mindre Grad vil mærke til den og lade sig kue af den. Byens Gader skulle i al Hast gjøres frie for Sneen; Jernveiene maae ikke være spærrede mere end nogle Timer, eller høiest een Dag eller to; hele Vintertiden, der forud var de allerfleste Søfolks Hviletid, bliver nu benyttet, neppe med større Ulemper end Sommer-tiden forud. Derfor gielder det at staae Begyndelsen imod, at holde Alting aabent, saasnart Naturen begynder at lufte. Havet saae ikke Lov til at skjule sig under Istæppet; istedetfor den døde størkede Klade skal der være Leie for Fartøier, store og smaa, og Rivet, Arbejds og Energiens Riv, udfoldes ikke mindre, naar Frost og Storm og Strøm begynder at lufte for de frie Bølger. Gaa ud paa Tolddøden en saadan Vinterdag, og see, hvilken Kraft der udfoldes for at gjøre Kulde, Is og Sne til Intet — eller, hvis det er for kolbt derude, saa tag tilfælde med Billedet!

Kjøbenhavns Vandforsyning.

I et foregaaende Numer indeholdt denne Tidende et Par Billeder fra Søndermarken med nogle korte Bemærkninger om denne skønne Have, som den var og er. Der blev deri gjort opmærksom paa, hvorledes dens afluttede Ro og privilegerede Genomsind har maattet vige Pladsen, hvorledes den, som tid-

ligere kun var tilgængelig for de med Nøgle Begavede, nu har aabnet sig for Publicum i Almindelighed, og medens Søndermarken endnu staaer i de Vædres Grindring som et stummet, begroet Vildnis, gennemstaaet af lange, stive, sugtunge Alleer, kjender den yngre Slægt den kun som den smukke, velholdte Folkehøi, hvortil den under de senere Aars kunstforstandige Vefstrelse er bleven. Et af de Anlæg, som gauste tilhører den nyere Tid, og som, medens det fra et reent kunstgartnerisk Standpunkt betraget maaskee ikke er paa rette Plads, dog har bidraget Sit til at stenge et Veføg i Søndermarken forøget Interesse, er det paa Parkens høieste Punkt ligeoverfor Slottet anlagte Vandreresvov, af hvilket saavel som af det i kort Afstand derfra staaende Taarn, vi idag bringe et Par Prospector. Der har blandt Publicum herfelt nogen Uklarhed om dette Reservoirs og navnlig om Taarnets Betydning for Kjøbenhavns Vandforsyning; idet vi skulle forsøge at bære denne, vilde vi benytte Leiligheden til at give vore Læser en kort Oversigt over Vandværket og dets Virksomhed.

En Væs Vandforsyning har til Hensigt at tilføre Forbrugerne Vandet i tilstrækkelig Mængde, af saa reen og sund en Vefaffenhed som muligt, og under et saabant Tryk, at det uden Vanskelighed kan føres om til ethvert Sted, hvor man skal anvende det. Enkelte Stæder ere saa heldigt beliggende, at de have Vand i deres Nærhed af en saadan Reenhed og i en saadan Høide, at der hverken behøves kunstige Filtreer-apparater for at rensse det, eller Dampmaskiner for at pømpe det op. Hvor Forholdene ere saaledes, kan man indskrænke sig til at føre Vandet gennem en Ledning til Byen, hvor det da ved sit eget Tryk forbejder sig til ethvert Sted, hvorhen Rørene forgrene sig. Dette er saaledes Tilfældet med New York, Christiania og flere andre Stæder. Men i Regelen mangler den ene eller den anden Betingelse for, at et Vandværk kan indrettes saa simpelt, og meget ofte mangle de begge. Dette er saaledes Tilfældet her i Kjøbenhavn. Af de henvendte 70,000 Tønder Vand, som Byen fortiden bruger om Dagen, kommer rigtignok en Tredeleel fra de artefiske Kilder, der for nogle Aar siden ere borede i Egnen nordvest for Damhuusøen, men Resten maa tages fra forskellige Søer i Byens nærmeste Omegn, nemlig Damhuusøen, Uttersløv Møse, Sjantostøse Sø og Lundehuusøen, hvoraf de tre sidste dog kun sjældent bruges og egentlig kun ere at betragte som en Reserve. Det i Damhuusøen opsamlede og i lange aabne Canaler fra Kilderne strømmende Vand indeholder forskellige iblandede Dele, saasom Dyrpartikler, smaa Plantebele osv., som deels betage Vandet dets Klarhed, deels give det en ubehagelig jordagtig Smag. For at befrie Vandet herfor, maa det klares og renses. Det ledes derfor først til St. Jørgens Sø, der indeholder omtrent fire Millioner Tdr. Vand, og saaledes er istand til at rumme saa meget, som Staden forbruger i henvendte 10 Maanedere. Allerede ved at henflaae i denne meget dybe Beholder klarer Vandet sig endeel; men for yderligere at rensse det, maa det gaae igjennem Filtreer-apparaterne. Det ledes derfor fra St. Jørgens Sø ned paa Filtreene, der ere beliggende mellem Søen og den nye Jernbanegaard. De bestaae af fem store nurede Bassiner, der ere omtrent sex Alen dybe, og fylde til deres halve Dybde med regelmæssige Lag af Sten, Grus og Sand. Vandet ledes ud paa Overfladen af Sandlaget, flyder efterhaanden Bassinet og siver langsomt ned gennem alle Lagene, idet det efterlader alle Ureenligheder paa Overfladen af Sandlaget. Naar dette efter kortere eller længere Tids Forløb er blevet dækket med et saa tykt Lag, at Vandet kun med Vanskelighed formaaer at trænge igjennem det, tømmes Filtret, og Det, som Vandet har affat, afrenses tilligemed det allerøverste Lag af Sandet, der nu igjen frembyder en aldeles reen Overflade og atter er istand til at filtrere Vandet. Det gennem de forskellige Lag sivende Vand, der nu er fuldkomment reent, samler sig i et System af store, gennemhullede, glaserede Leererør, der ligge paa Bunden af Filtret og føre Vandet til en for alle Filtreene fælles underjordisk Beholder.

Skjønt det er nødvendig at behandle Vandet saaledes, for at befrie det for iblandte Ureenligheder, maa man dog lægge Mærke til, at disse, der vel staae Vandets Godhed, Ubejendte og Smag, dog ere forholdsviis uskyldige Tilfættninger, og at Kjøbenhavns Vand i den Henseende har et stort Fortrin fremfor Vandet i Byer, som ere beliggende ved store Floder, der optage alle Uhumshederne fra de folkelige Stæder, forbi hvilke de flyde. Saaledes saaeer Hamborg sit Vand fra Elben, men den tager det dog ovenfor Byen, altsaa inden Floden har optaget det uhyre Afsløb, som Stadens Cloaker levere. Altona maa derimod bære saavel Hamborgs som sit eget Cloak- og Rensningsindhold, da Vandværket i denne By saaeer sit Vand fra Elben nedenfor Byen. Vel er det sandt, at Afsløbet, selv fra en By som Hamborg, kun er som en Draabe imod Elbens Vandmængde, og Vandet bliver naturligviis, forinden det ledes til Byen, filtreret og rensset, men det er dog en modbydelig Tanke, at man drikker Cloakindhold, om det end er nok saa fortyndet og opspædt.

Fra den fælles Beholder for det rene Vand fra Filtreene føres Vandet gennem en underjordisk Ledning til en stor Brønd paa Vandværket, og fra denne udgaar egentlig Byens